

לב לדעת

ידע מצמיח תנוך

מיומנו של אלחנן תלמיד בכיתה ט', אחלה מדריך, "שרוף" על כדורסל וחברותי מאוד השעה תשע וחצי בלילה הפאס אנקר והעיניים נצממות מאליהן. ויש עוד לפני מה לעשות. אחר מבחן בהיסטוריה ים של חומה. צווקא מעניין. אך לא מעט פרטים צריק לעבור. ההצלחה במבחן מהיכה חשובה לי! חייב לשפר תציון.

כל הצרפים היליתי עם צבירי. בהתחלה עשינו שיטורים ואחר כך חפשונו לאבחן. את רוב החומר הספקנו. אך משום מה לא מרשים מוכן... העסה... אינה אחלו

נישם למטבח להכין לי משהו מעורף. אמא צופקת הערה: "נו מה קורה איתך מאי אתי אתה הולך לישון? שבועיים סאתה ישן מאומה. עיטולאים שחורים יש לך כבר מסביב לעיניים"

"לא נורא אמא" אני עונה לה "תקופת מבחנים... עוד מעט חופש..." וואוו כמה שאני מתין. חושב לעצמי: סוף סוף לפלוש יותר תחברה ולעשות חיים

תוק כבי חיפוש אחר מאכל מעורף. אמא הקצימה אותי. על לבי מלש היו מונחים שלוש חטיפי פסק צמן וכוס סקו חם. צופק מילת תרצה והערכה "תרצה אמא. אין עלייך" ונע לכיוון החצר לעוד שעתים של אימוצ. בצדכי חולץ על פני אחיי הקטנים. פואה אותם ישנים במתיקות. אינה כיוץ להם. מהררה עציין נטולי עומס.

